

Erfaringer fra et Høstaar som det nuværende, hvor Kornhøsten i hele Nordeuropa var daarligere, end den har været i Mands Minde, bør ikke være eneafgørende i denne Henseende. Og paa et Tidspunkt, da ingen kender Høstens Størrelse her i Landet eller i vore Nabolande, hvor Kornavlens forceres frem ved alle til Raadighed staaende Midler, da Mulighederne for Tilførsler udefra oplyses ikke at være udelukkede, og da Europas rigeste Kornlande udgaar af de krigsførende Landes Rækker, kan det neppe anses for paakrævet at udskrive mere Korn af det danske Landbrug, der selv er i meget høj Grad kornforbrugende, end Nødvendigheden i Øjeblikket byder.

Skulde en saadan Nødvendighed, naar Høstresultaterne foreligger, være til Stede i et af vore neutrale Nabolande, og der fremkommer bestemt Anmodning om Hjælp, saa vil Tidspunktet være inde til at træffe Foranstaltninger i denne Henseende, og da vil der utvivlsomt fra Landbrugets Side være den største Beredvillighed til at bringe de nødvendige Ofre. Tilvejebringelse af de Kornkvanta, som til den Tid eventuelt maatte anses for nødvendige, vil da formentlig bedst kunne ordnes ved særlig Lov. En saadan Ordning forekommer mere tiltalende end det i § 8 foreslaaede meget udviklede Bonussystem, hvis Virkninger overfor baade Statskassen og Landbruget forud er uberegnelige. For den enkelte Jordbruger indeholder dette System ingen Opmuntring, og det indeholder den Urimelighed, at jo større Kornhøsten bliver, desto højere bliver ogsaa Kornprisen, fordi der da indgaar mere paa Statslagrene, medens omvendt en lille Kornhøst med et i tilsvarende Grad føleligt Afsavn af det Korn, der leveres, vil betyde en ringe og — efter Landboforeningernes Opfattelse — i Forhold til de stadig stigende Produktionsomkostninger og i Sammenligning med Kornpriserne i andre Lande for ringe Pris.

Naar Indenrigsministeren til Begrundelse af, at Forslaget ikke indeholder de af Landboforeningerne foreslaaede Priser, anfører de for Tiden gældende meget høje Ejendomspriser, skal man tillade sig at udtale, at disse Ejendomspriser for længst er ude over enhver Forbindelse med Landbrugets virkelige Forrentningsevne og derfor ikke kan tjene til Begrundelse i en Overvejelse af den her omhandlede Beskaffenhed.

Om enkelte af de i Forslaget indeholdte særlige Bestemmelser, hvorefter Landbrugets Repræsentanter ikke tidligere har haft Lejlighed til at udtale sig, skal man yderligere tillade sig at fremsætte følgende Bemærkninger:

Bestemmelsen i § 6 om, at den Højestepris, der kan betales ved Omsætning af Korn fra een Landbruger til en anden, „er den samme, som Staten betaler for det af denne i Henhold til § 1 overtagne Korn af samme Art“, er formentlig ikke helt klart affattet, idet der i § 1 er omtalt baade Kornindkøb til de i § 5 og til de i § 6, 1ste Stykke, nævnte Priser. Da det af Hensyn til Husdyrholdets Opretholdelse er af Betydning, at der i nogen Maade kan foretages Omsætning med Foderkorn fra de Landbrug, der efter Leveringspligtens Opfyldelse har noget at undvære til de Landbrug, der er i særlig Korntrang, henstiller man, at den i saa Henseende gældende Højestepris ikke ansættes saa lavt, at al Omsætning hindres, og i Køberens Interesse bør denne Pris formentlig være den samme som angivet i § 6, 1ste Stykke.

De i § 11 foreslaaede Forholdsregler til Sikring af en stor Kartoffellevering kan Landboforeningerne for saa vidt tiltræde, som en Forhøjelse af Prisen med 5 Kr. pr. hkg utvivlsomt vil vise sig at være et meget virksomt Middel til Kartoffelavlens Fremme. Derimod finder man Anledning til at fraraade Indførelsen af det ejendommelige og utiltalende Princip, at der fastsættes et kunstigt Skel ved 20,000 Kr.s Jordværdi, saaledes at Ejendomme under denne Grænse opnaar 5 Kr. mere pr. Tønde Kartoffler end alle Ejendomme over samme Grænse. Ogsaa under Hensyn til den store Ulighed med Hensyn til de naturlige Betingelser for Avl af sunde, gode Spisekartoffer, der er mellem de forskellige Egne og de forskellige Ejendomme, maa man anbefale, at Adgang til at afslutte Kontrakt med Staten gøres lige for alle.

Endelig tillader Landboforeningerne sig at henstille, at Forslagets § 13 angaaende Frøhandelens Regulering udgaar, og at der i Stedet for indsættes en Bestemmelse om, at denne Regulering, naar Frøhøstens Størrelse kendes, bliver at ordne ved særlig Lov.